

Nem jó, ha az álmokat valaki széttöri a távolból

okáig nézegette a térképet, mielőtt indultak. Ismerte a várost, erre büszke volt (ugyan már, mondta neki annak idején a testvére, akit csak a számítógépek érdekeltek, mintha ezért adnának bármit is a boltban), úgy gondolta, ahol él az ember, nem árt, ha tényleg otthon van, tudja, hol érdemes harcsafilét venni a pénteki ebédhez, hova menjen, ha műanyag jelzőkarika kellene a gyerek kulcsához, nyitva-e még a húszforintos kocsiikkal üzemelő bolt szombaton fél egykor, vagy jobb, ha másfelé indul, mert már délben befejezték, elég volt egész héten, akinek tej kell, szeletelt és tartós kenyér, sör, kínai fürdőpapucs vagy uborka ecetes, enyhén kapros lében, ne akkor kapjon a fejéhez, és azt is tudta, hogyha parkolni kell a belvárosban, és nem akar fizetni, melyik kapu elé állhat, ahonnan soha nem fordul majd ki autó, és nem hagynak büntetőcédulát a szélvédőjén, legfeljebb azt történhet meg, és az is leginkább télen, ha nem is hó, hanem sűrű és nyomasztóan hűvös eső zuhog, és nincs esernyője, vagy ha van, akkor törött, nem tudja kinyitni, vagy ha igen, a szél rángatja, majd kitépi a kezéből, hogy hasznát ne vegye, és már egészen párás a szélvédő, a fűtéssel sem képes úrrá lenni a helyzeten, és másra sem vágyik, mint hogy kihúzza a slusszkulcsot, és menjen a dolgára, de nem teheti, hajthat tovább, mert előtte már odatette valaki a kocsiját – most viszont nyár volt, majdnem az, május lehetett, ahogy emlékezett utóbb, amikor már túl voltak rajta, és a teraszon ült, itta a kávéját, és bosszankodott, mert délután öt körül idegesítő rajokban érkeztek a szúnyogok, és nagyon is szerették őt a véréért, talán a sok cukor, a csokoládé, nem kellene annyit zabálni, mondta néha az asszony, a háj nem fog olyan gyorsan eltűnni, ha megunod, mint ahogy az a szegény Mars-szelet.

Az asszonyt még figyelmeztette az ajtóban, otthon ne hagyja a hirdetési újságot, mert kiírta ugyan a címeket és a telefonszámokat egy papírszeletre, és a zsebébe gyűrte, de ebben kevésbé bízott, egész délután telefonált, egyik kezében a mobilt tartotta, és a másikkban a hordozható földi készüléket, áldotta az eszt, hogy nemrégiben vették ezt, az előző előregedett, volt már vagy három éves, ennyit bírnak, mondta az asszonynak, látod, Móni, mindent két-három évre gyártanak, dobd ki, vegyél másikat, ha nincs kedved szórakozni azzal, hogy szerelót keresel, akivel a te költségedre kísérleteznek, fog-e működni a készülék, ha a nyomtatott áramkört megpatkolja, vagy aztán mégis az lesz a vége (miután fontos hívások mentek veszendőbe), hogy fellapozod a postaládába gyűrt reklámújságokat, tarka szórólapokat, hol akciós éppen, és nézegeted, ennyiért vajon mit adhatnak, mert a márka egészen szimpatikus, telefonban még nem láttál ilyet, de aki

tud tévét gyártani, vagy cédéjátsszót, miért ne lehetne annak jó telefonja is, a választék elképesztő, minden van, de semmi sem ingyen, folyamatosan döntéseket hozni arról, mikor hova kellene menni és mit vásárolni, ez az életünk, Mónikám, mert nemcsak a telefon, a tévé is megöregszik, elkeshednek az ingek, olcsó kínai cipőt negyed vagy fél szezonra vesz az ember, és nem azért, mert jön és megy a divat, hanem mert elkopik, és igaz, a negyediken lakó cipész, az a komoly, testes férfi, aki mindig alsógatyában sétál otthon, mintha szeretné mutogatni a hasát, a köldökét, aztán ha fordul, gyere be, hozzád, akkor a feneke partját, a Gombár Feri azt mondja, lehet még ezzel próbálkozni, ő majd megragasztja, legyen nyugodt, jó lesz, és ha mégsem, akkor újra, ha ez nem lenne most, akkor nem itt, a szobában, a fotelból telefonálna, hanem kint a konyhában topogna, mert amikor ideköltöztek, és hozták a régi készüléket, az még zöld volt, és azon tárcsázni kellett, nem nyomogatni a számokat, azt találták ki közösen, mert minden fontos döntést így hoztak kezdettől fogva, hogy legyen itt, ne a fejüknél csengjen, nem jó ha az álmokat valaki széttöri a távolból, és hogy itt volt, itt csak állva lehetett beszélni, innen nem érték el még a hokedlit sem, nem ártott a fecsegést hamar befejezni, de most, hogy ölében a széthajtogatott hirdetési újság, és a fotel karfáján egy lap, hogy feljegyezze a hívott számokat a hozzájuk tartozó címekkel, és olykor a legfontosabb tudnivalókat is – zöld kő az étkezőben, erkély van, kert nincs, garázst is bérelhet, a konyhában tavaly cseréltek munkalapot –, toll természetesen, néha, mintha zsírba mártotta volna, láthatatlanul fogó, és járt az agya, a szeme, mert bár elvileg sorban voltak a hirdetések, a legolcsóbbak az elején, betűrendben az utcákkal és aztán a kicsit drágábbak, szintén rendezett és logikus sorban, és tudta, hogy kicsi az esély rá, hogy majd pont itt találjon megfelelőt, azzal lehetett számolni, hogy ennyiért semmit nem adnak, még a házrészeknél, gondolta utóbb, érdemes volna keresgélni, csodás történeteket tudott, néhányan milyen nevetséges áron jutottak romos, hajdan szebb napokat látott címisházakhoz, és milyen palotát alakítottak ki aztán ezeken a rendszerint belvárosi, de lehetőleg mégis eldugott helyeken, igaz, kellett a salétrommal küzdeni, a vakolat hullott még a harmadik réteg festék után is, de ha egyszer kész a nagy mű, ki gondol arra, micsoda küzdelem volt, micsoda gigászi harc a derékszögek és merőlegesek hiányával, ha vége, mi másra is lehetne emlékezni, mint arra, hogy egyet mindnyájan tudtak, az segített túlélni a lakásháborút, hogy vége lesz majd, és akkor ismét nyugodtan alszanak, nem kalkulálnak, nem kádat, csaptelepet, fogót, járólapot választanak, nem festéket cipelnek álmukban, de ők még ezelőtt álltak, nézegettek a hirdetéseket, csak most nem számított, mennyi lesz a számla, Móni délelőtt, ő meg amikor hazaérkezett, ugyan Gergő, én már mindent átnéztem, de ez a múlt hét előtti, mondta, hátha volt, amit nem vettél figyelembe, cserét ajánlanak olykor az eladások rovatában is, nézzünk meg olcsóbbat és drágábbat is, olyat, amiben nem hinnénk, hátha, tudod, ezt is úgy vettük, hogy nem is akartuk látni, minek, több volt az ára, mint amit mi tudtunk volna összeszedni, és mégis engedtek, pedig másnak ígérték, de azok azt mondták, ezen múltott, nem tetszik nekik igazából, csak befektetésnek szánják, ekkor azt mondta, emlékszel még, mi-

lyen Erika is volt a lány, kérdezte Móni, ő meg arra gondolt, hogyne, minden nőre emlékszik, akit látott valaha, ezt a lányt is jól megnézte, és a virtuális fényképet elrejtette azokba a titkos szekrénybe, ott, hátul, a feje legsötétebb szobájának a titkos zugában, ahova még Mónit sem engedte be soha, nem jó az, ha az ember asszonya tudja, mire áll fel a férje farka, ha ő maga nincsen a közelben személyesen, jobb hallgatni erről, aranyos emberek voltak, nosztalgizált Gergő, ezért gondolom, hogy mindent újra és újra nézzünk meg, friss szemmel mást is észreveszel talán, amit én nem, így mondta, nem akarta fordítva, hogy majd ő felfedezi azt, amin Móni átsiklott, mintha lett volna jelentősége, ki is lesz az, aki az üdvösnek hitt megoldásra bukkan. Felírta a Málna utcát, ezt csak nagyjából sejtette, hova esik, volt egy cím a Lázáron, ez is arrafelé lehetett, meg egy másik, a Pohl Ferencen, ha ezek egy környéken vannak, és sikerül beszélni velük, akkor már érdemes lesz kihozni az autót a garázból, ezt nem szerette egyedül a bérlemben, hogy két kulcs kellett hozzá, ráadásul szűk is volt, pontosan kétméteres az ajtaja, a kocsit meg hozzá tükörtől tükörig 192 centi széles, igyekeznie kellett, hogy ne húzza meg a kasznit, ügyesen kormányozni, jobbra, ha már bent volt, hogy ki tudjon szállni, a küszöbről nem szólva, az négyujnyi magas volt majdnem, ide készített két kis felhajtót a régi parkettából, mert az első télen, hogy felfagyott az út, hó esett rá, és amikor nyitotta a garázs ajtaját, majdnem elvitte a kocsit orrát, akkor még új volt a Skoda, abban az évben vette, nyáron, utóbb azt gondolta, lakást kellett volna, de akkor nagyon a kocsira hajtott, a kettő együtt nem ment, maradt az autó, a család döntött így, a gyerekeknek is ez tetszett, aludni meg nem szerettek volna külön szobában (akkor még), nem számított a jövő, ami távolinak látszott onnan, új autó, hozzá új garázs, ne szarják le a madarak, mert ezek a fák teli voltak szemét kis szárnyasokkal, fogalma sem volt, milyen madarak, nem is érdekelte, csak az, hogy az ő új Skodája ne legyen szaros, ezért keresgélt, bár nem túl intenzíven, de egyszeriben rámosolygott a szerencse, alig vette észre, annyira közel, ugyanis a közvetlen szomszéd öregasszony unokája hirdette a magáét, eladni nem akarta, majd ha meghal a nagy, és megörökli a lakást, jó lesz az neki, magyarázta Gergő, ideális alanynak látszott, négy hónapot fizetett előre, aztán megértette, a helyzet sokkal bonyolultabb, mert az autó védve van, de ki szereti ezt a ceremóniát végigcsinálni a zárossal, a tolatásokkal, az ajtó visszakulcsolásával? – emiatt inkább gyalogolt vagy buszozott két-három megállót, mert úgy számolta, azzal jobban jár talán még időben is, nemcsak a kényelem szempontjából.

Az asszonynak a Lázárról félnék hangja volt. Nem is értette, miért hirdet az ilyen ember, esetleg tudna később hívni, csipogta, a férjem még nincsen, de Gergő már túl sokat próbálkozott eddig, és nem akarta szaporítani a feljegyzéseket, ki fog majd emlékezni pár nap múlva, ha mégsem dobná el a cetlit, mit jelent a megjegyzés, hogy hívni 4-kor újra, inkább erőlködött még, mi lenne, ha mégis arra fordulnának, vagy alkalmas lesz, vagy nem, akkor még mindig lehet bármi, a nő aztán megenyhült, jól van, mondta, majd szólok a férjemnek, igyekezzen, hívom, maguk meg jöjjenek. A Málna utcán nem vették fel, de az, hogy két család

számára is alkalmas, ha nem is hangzott megnyugtatóan, de mégis táplálta benne a reményt, hogy akár jó is lehetne, bár ennyi erővel a Honti utcai házat is megnézhették volna, igaz, az egészen másfelé feküdt, ahol a gyerekkorát töltötte, volt egy halvány emléke egy kertről, sűrű, sötét, bokrokkal teli, a közepén, a kerítéstől jó távol filagória, mit tudta ő négy-öt esztendősen mi az, háznak látta, ahol játszani lehet, ha esik, akkor is, de valami titkos megézés azt súgta, ha a Honti utcára mégsem kanyarodnak végül, a Lencz-telepet azonban nem hagyhatják ki. Messze van ugyan mindentől, de néhányan laktak ott az ismeretségi körükből, azok szerették, jó a levegő, csendes, helyi busz jár, ugyan mennyivel jobb a 31-es vonalán araszolni, érveltek, a hídig itt mehetsz rendesen, aztán meg vagy van dugó, vagy nincs, mégsem megy ki a városból, nem szórakozol az országúton, jön-e valami állat a kamionjával vagy kopasz gengszter, harcias politikus, aki azt gondolja két kiló felett, hogy jó, ha mindenki tágul, különösen az Audi- meg BMW-tulajdonosok viselkedtek úgy, mintha nekik szarták volna az aszfaltot, ez a megfogalmazás Török Edité volt, ez a nagyon fiús kolléganője szerdán meg szombaton konditerembe járt, nemrégiben adták el az újkerti panelt, és faházat húzzak fel, kétszáz négyszögöl kert, mondta, és nincsen csak három vagy négy szomszédod, a tízemeletes házból elege volt már, örökké rossz lift, koszos lépcsőház, kutyapiszok és hajléktalanok a játszótéren, hova viheted a gyereked, ha nem érsz rá kibuszozni a Nagyerdőbe hétköznap délután, ha hozod az oviból, és jó az idő, ez azért mégis Debrecen, nem kell elköltözni innen, a város úgyis változik, ami valaha a világ vége volt, az ha nem is a magja lesz, de közelebb hozzá, ahol egykor szőlőskertek kanyarogtak, most a busz fordul, a fűzfák helyén angol típusú házsor és a sóderdombokon túl játszótér lesz. A Pohl Ferenc utca a kettő közé esett, a Lázár meg a Málna közé, majd látni fogja, nézte a kissé kopott városmappát, hogyan lesz jobb menni. Izgatottak voltak lassan hetek, hónapok óta. Hogy az ötlet megszületett, az első gondolat, hogy költözni kellene, abban a gyanútlan pillanatban úgy látszott, az eddigi gyakorlathoz hasonlóan, mikor az előző meg az az előtti lakást is másfél hónapon belül cserélték, gyorsan és zavartalanul megy majd minden, de hamar kiderült, tévedtek, mert ez az ország már nem az az ország volt, mint korábban, a gazdaság pálcikalábakon riszálta magát, nem volt oka bízakodni senkinek, aki bérből vagy vállalkozásnak álcázott nyomorúságából élt, az emberek, így mondták akkoriban, az emberek nem mertek komolyabb terveket dédelgetni, pedig a propaganda gépezete totális támadást indított az információs frontokon, harsogva a jelszavakat, hogy ennyire szép és jó még sohasem volt talán, ennek ellenére csak érdeklődő telefonok voltak, pedig úgy hitték, azért ez a lakás más, mint a többi, hogyne, minden lakás más, mondta Móni, akiben olykor túltengett a realitás, szerette volna nem elkapkodni, ez még bármeddig jó lehet, mondta, a legrosszabb esetben ketté fogjuk választani a gyerekek szobáját, Gergő hiába érvelt, hogy a húsz négyzetméter az akkor is húsz négyzetméter, ha kétszer tízből jön össze, az asszony számlákat vett elő, ilyen olcsó hely a világon sincsen, fele talán, ha van a fűtés annak, ami egy lakótelepen, a víz annyi, amennyi, nem kell áztatni magad naponta kétszer, még vízköves lesz a hátad, a gázzal

is lehet takarékoskodni, a villany is másképpen fogy, ha nem hagyományos izzók világítanak, meg kinyomod a tévét, ha nem nézed, ne zörögjön a hátad mögött, ha más csinálsz. Máskor viszont éppen fordítva, Móni érezte úgy, mindegy mennyiért, csak szabaduljanak meg ettől a két szobától, és találjanak olyat, akárhol akár mennyiért, ahol három szoba nyílik, három különálló, hogy legyen egy-egy a gyerekeknek, Áronkának és Kismóninak, és nekik is egy, mások is úgy csinálják, érvelt, hogy hitelt vesznek fel, a svájci frank az most nagyon jó, abban kellene, igaz, a forintot meg biztosabbnak mondják, tudom, nem mindegy, de ha más meri vállalni a hitelt, talán mi is bírjuk majd, ha nem lesz minden rosszabb, csak nem fog tönkre menni az egész ország, minden embert nem lehet utcára tenni, ilyenkor a hangja elcsuklott, nem folytatta tovább, megfulladok, mondta, pedig nem változott semmi, de a tudat, hogy másból sem álltak a napok, mint várni a megváltó telefont, elképzelni a végén a hangot, legyen férfié vagy nőé, és mondja, hogy érdekel, és van készpénze is, és akarja, igen, ez a jó szó, akarja ezt a lakást, ez a várakozás teljesen tönkretette az életüket. Úgy csöpögött, akár a nyitva felejtett csap, mintha méreg folyt volna a szifonban, az aprítás után itt öblített húsok és mosogatások emlékéen keresztül, a sötétbe, ez volt a garat tulajdonképpen, innen a város láthatatlan pokla nyílt, gyomorkavaró szagokkal, lepedékes maradványokkal teli útvesztő, néha elképzelve, nem is képzelte, csak átfutott rajta a gondolat, mint üres téren lomha kutya, anélkül, hogy érkezése lett volna értelmezni, valójában mi történt, milyen lenne ott araszolni, keresni abban a léptékben az értelmét a mindennapoknak, ki tudja, kérdezte egyszer Mónit, nincsenek-e apró civilizációk körülöttünk, s mi nem is tudjuk, hogy vannak, pedig ők másról sem álmodnak, mint arról, hogy egy napon kezet fogunk szorítani, jelképes értelemben, hiszen ugyanaz a bolygó, ugyanaz a naprendszer a hazánk, és Móni ekkor azt mondta, ahogyan mi is azt lessük, nincsenek-e a közelünkben azok a lények, akik hozzánk képest akkorák, akik a mi sejtnyi létünket nem is észlelik, tudnak róla legfeljebb, hogy van valami az általuk legkisebbnek gondolt rendszereken túl is, de már arra képtelenek, hogy a kutatás öröme kívül egyébre, a felfedezés boldogságára is bukkanjanak akár, Gergő ilyenkor egészen boldognak érezte magát, ezért szerette ezt az asszonyt, amikor már nem is értette igazából, mit keresnek ők egymás mellett, két ennyire különböző ember, akkor Móni ilyen szövegfoszlányokat húzott elő, mintha a semmiből támadt volna forgószerű, hogy elröpítse őket a képzelet Kansasa felé, akár Dorkát és Totó kutját.

A Lázár utca mellett elmentek, nem emlékezett, hogy a második vagy a harmadik lesz, vissza kellett fordulnia, soha nem volt túl jó a tájékozódásban, bárhol bármikor el tudok tévedni, vigyorgott önkritikusabb pillanataiban, bár ezekből alapvetően nem volt túl sok. Balra irtózatossá hangulatú ipari létesítmények rogyadoztak, jobbra kertés övezet, soha nem hittem, mondta Móninak, hogy egyszer lakásügyben fogok erre nézelődni. De itt is emberek élnek, a kertek rendezettnak látszanak, figyelte, a házak fele új, sokra viszont ráférne némi felújítás. Edit azt mondta, nemrégiben burkolták ezt az utcát, azóta jóval nagyobb a forgalom, sokan itt próbálnak keresztülválni, neked hogy tetszik ez a fenyő, mutogatott köz-

ben, és igyekezett 40 alatt tartani a sebességet, nem érdekelte, hogy sor gyűlik mögöttük, aki akar, előzzön, mondta, ha néha faggatták alkalmi utasai, miért a féket nyomja a gáz helyett, egyszer csúnyán karambolozott, azóta óvatosabb lett az utakon, de ezt nem szívesen emlegette, amit nem érdemes őrizni, azt jobb elfelejteni, ez egy másik fontoskodó, gyakori mondata volt, amire támaszkodott, kell, hogy az ember tudja, mit akar, és miért, büszke volt arra, hogy ő olyan fickó, aki nemcsak úgy él, hanem tudja is, hogy él. Nekem nem igazán tetszik ez a környék, mondta Móni, de a ház jó, ha becsukod a ajtót, kérdezte Gergő, az mégis más, nem? Két szoba vagy három nem mindegy. Meglátjuk, mondta az asszony. Fájt a feje, és hiába vett be Quarelint, nem állt ki, vagy front volt, vagy a fáradság, vagy egyszerűen kikészült a várakozásban, nehezen viselte, hogy nincs befolyásuk az eseményekre, s igazából maga sem tudta még, mit szeretne jobban: hitelt felvenni, és menni, vagy maradni, várni, hogy majd csak alakulnak a dolgok, bár azt pontosan tudta, hogy ez a lakás mindig ekkora lesz, soha nem lesz nagyobb, egyszer kiszámolták, mi lenne, ha a szomszéd azt mondaná, eladja a magáét, vegyék meg, bárhogy is kalkuláltak, elérhetetlennek látszott, és azt, hogy kapnak hitelt, és kifizetik, csak a fele, a kettő között ajtót kell vágatni, jártak ott, a ház húsz éve épült, még az a festék borította a falakat, amivel az akkori építőipari vállalat emberei kenték le, a konyhaszekrényt is csak a zsír, a kosz tartotta egyben, mit is várna az ember attól, aki három műszakban dolgozik, legyintett Gergő, mi mások vagyunk, érettségizettek, és ha rendszeren tanulnak, az ikrek majd egyetemre mennek, ez volt az álom, a nagy terv, hogy legyen diplomájuk, aztán ha azzal mégse mennének semmire, majd úgy intézik, legyen szakmájuk is, jó az, ha nem kell kétségbe esni, csak az elmúlt másfél évtizedben annyi minden történt ebben az országban, ki tudja, mit hoz a jövő, mondta Móni, a papír az papír, a szakma meg szakma, egy jó szakmunkás talán soha nem hal éhen, sokat, lehet, nem keres, de van hova indulni reggelente, és ki tudja fizetni a számlákat.

A házat végül Gergő látta meg. Bordó kőpor borította, a teteje pala, az udvarban testes kutya acsarkodott, és a kapuhoz nagyon közel esett a ház bejárata. Ezzel kellene kezdeni valamit, mondta Móninak, míg újra megnyomta a csengőt. Nem ilyennek képzelte az asszonyt, hogy milyennek, nem is tudta, de másnak. Tekintélyes nagymama nyitott ajtót, a szeme mégis mintha csapzott madaré volna, remegett, jöjjenek, mondta, itthon van a férjem is. A kert nagyon tetszett Gergőnek. Semmi különös nem volt benne, néhány gyümölcsfa, rózsabokor, a végében fészer, ahova, elképzelte, beállna a kocsijával, a ház tövében fű, a szomszéd kerítésnél néhány zöldséges ágyás. Jöjjenek be, mondta a férfi, a keze zsírosnak hatott, ahogy üdvözölték egymást, és bemutatkoztak, minek is ez a kézfogósdí, gondolta Gergő, ki találta ki, hogy vadidegenek tapogassák egymást, de azért igyekezett úgy törölni a nadrágjába a tenyerét, ne vegye észre senki. A három szoba némileg csalódást okozott, mert igazából kettő volt, a hajdani konyha helyén alakítottak ki ebédlőt, arra azt mondták, nappali, mert a tálaló tetejére tévét tettek, akik az ablaknak háttal ültek, elvileg tényleg nézhették a húsleves kanalazása közben, a konyhát a kamrába tolták, és a ház oldalánál szobát építettek, utólag,

mondta férfi, Kovács István, Gergő arra gondolt, értené-e, ha kérdezné, hogy cs vagy ts, de hagyta inkább, ha most építették, tavaly, mondta férfi, tavaly, akkor miért akarják eladni, kérdezte Gergő, túl sok házat és lakást láttak már az elmúlt hónapokban. A férfi legyintett, eredetileg nem így akartuk mi, de a gyerekek miatt Miskolcra kellene költözni, ezt a helyet nagyon szeretjük, öt éve jöttünk ide, a Vénkertben élünk, tudja milyen jó, ha az ember csak úgy üldögél a kertben, nézi, hogy megy lefelé a nap, Gergő bólintott, ezt az egyet értékelte igazán a kertés házakban, kint lenni a jó levegőn, nem az erkélyen, az más, az soha nem olyan, mintha a földet érezné a lába alatt, nem csinálni semmit, csak ülni és figyelni, szívni a cigarettát, és olyan alumínium hamuzóba verni, ami egyetlen hosszú gólyalábon áll – régen a vasútállomásokon voltak ilyen csodák –, hogy ne kelljen hajlongani, nézni a füstöt, az alkonyatnak azt a semmi máshoz nem hasonlítható szürkés-lilás árnyalatát, és nem gondolni semmire, csak arra, hogy milyen jó itt üldögélni, másra nem is vágyott, ha néha azon gondolkodott, miért is szeretne ő házat inkább, mint lakást, arra jutott, nem a kert érdeklí igazából, nem a vetemények, nem az, hogyha főzni akarnak, ne a zöldségeshez menjenek hagyományért, répáért, hanem az udvarra, nem is az, hogy a gyerekek ott szaladgálhatnak, mert arra rájött, az ikrek egyre kevesebbet fognak kint futkosni, a homokozóból kinőttek, olyan gyorsan elteltek az évek, hamarosan újra kettesben maradnak Mónival, még ha az tízegynéhány esztendő most olyan valószínűtlenül soknak is hat, de ez van, ez lesz, nem is az izgatta, hogy majd lehet grillezni, forgatni a nyársat, bográcsban gulyást kavarni, aki szeret, főzzen, őt soha nem érdekelte a főzés, csak az evés, az asszony meg elégedjen meg azzal, hogy ott a konyha, az új tűzhely, a szagelszívó, udvarról ne álmodozzon, a kert az ücsörgés helye, a bámészkodásé, lessék egymást a felhőkkel. Itt tapéta van? – kérdezte Móni, és megbökte, sötét ez a szoba is.

Üljenek le, mondta Kovács, nem kell sietni, beszéljessünk, hogyan képzelik. Ezt Gergő nagyon utálta, mit lehet ilyenkor mondani, ha tetszik, akkor azt, hogy igen, szívesen gondolkodna ebben a lakásban, de ahhoz nekik is el kellene adni a magukét, komoly ember nem ígérgethet csak úgy a levegőbe. Vagy kezdje azzal, hogy ízléstelennek tartja a bútorokat, hogy zavarja ez a dohszag, hogy az ablakok annyira kicsik, el sem tudja képzelni, ki tervezett nappalinak szánt helyiségre ennyire valószínűtlen és ráadásul egyetlen nyílást és hogy a fürdőszobától a hideg rázza, ha még ebben az évszakban is ott ül a penész a kád szélén, ahol a csempékkel találkozik, mi lesz itt télen, nincs is radiátor ott bent, meg fognak fagyni, vagy dicsérje meg az unokákat, akik a kisebbik és szintén sötét szobában tanultak, hogy köszöntek, és nem jöttek utánuk szájat tátani? Szerencsére megszólalt a mobilja, megváltás volt, ahogy a Keresztapa című film zenéje előkúszott a semmiből, Nino Rota, kérdezte egyszer Edit, róla nem gondolta volna, miket nem képes kérdezni, nem tudom, mondta, most emelkedni kezdett a dereka magasságából, és belekapaszkodott a telefonjába, hallgatta, hogy beszélnek hozzá, fél kezével fogta, a másikkal intett, sajnos, ez van, muszáj, menni kell, majd jelentkezünk, fogta be egy pillanatra a mobil mikrofonját, hogy a vonal túloldalán ne hallják e felelőtlen

és hazug ígéretet. A kutya még őrjöngött a láncon, ahogy kivonultak a kertből, a kocsikulcsot Móni kezébe nyomta, intett még egyszer Kovácséknak, és már azt nézze, merre fognak fordulni, ha a következő cím felé indulnak.

A Málna utcában aztán úgy érezte, a horror legvalószínűtlenebb és legelképesebb megnyilvánulásával kell szemézniük, meg sem állt, ez, kérdezte az aszszonyt, lassított, és már fordult is, ez a semmi, ez a ganajszagú disznóól ez a szarból épített galacsinvár, ez két családnak? Micsoda emberek férnek el ebben a buszmegállónyi szerszámoskamrában? Két család, hüledezett, a telek nem kellene ingyen, hogy ezt ledózeroltassam onnan, mondta, kár volt a benzinért, de ki tudta, hogy ez lesz. Egyedül ezt a városrészt nem ismerte annyira, a sok egyirányú utca meg a körforgalom a téren megzavarta, volt ráadásul olyan utca, ami a játszótér túloldalán folytatódott, keresni kellett, hol fut tovább a láthatatlan vonal, végül aztán, hogy ugyanannál a kereszteződésnél, a stop tábla mögül harmadjára dugta ki az orrát, csak megtalálta a következő cím felé vezető utat.

A Pohl Ferenc mellett azért elment, mert nem látszott, pontosan hova esik, és nem emlékezett már, hogy a második vagy a harmadik lesz. Úgy esett, hogy visszafelé kellett volna rántania a kormányt, de jöttek utána, miért nem képes megelőzni, dohogott Móninak, nem jön szembe senki, szabad az út, az én kipufogómra pályázik talán, alig várta, hogy lássa, balra busz megálló öble, ott fogunk visszatérni, mondta, kitette az indexet, és még jó, hogy nem ment a megengedett sebességgel, hanem csak a maga szokásos tempójában, mert a Ford, igen, ahogy elzúgott mellette, látta, kék Escort, megunt, és jelzés meg minden egyéb nélkül rálépett a gázra, kivágódott, és eltűnt az erdő irányában. Sziszegett, az anyját emlegette, de hogy kiderült, az út némileg megnyugodva fordult vissza. A Pohl Ferenc utca keskeny volt, és bár emelkedett, legalábbis a vizesárokba süppedve esküt tett volna erre, pedig ezt nem szerette, mintha neki fájt volna, hogy a kerék eltűnt a pocsolyában, és alvázat mosta e szivárványos, de alapvetően mégis fekete lé, arra gondolt, hogyha burkolni fogják majd pár év múlva, de addig, addig neki itt kell járnia minden nap. Ez kedvét szegte, nagyon nem tetszet neki ez a gondolat, hogy kirázza a belét is az autó. A szűk utcában asszonyok kapkodták a lábukat hazafelé, és az jutott eszébe, ahogy nézte ezeket a szatyrokkal egyensúlyozó nőket, hogy Edit mintha azt mondta volna, mert őt azért ki-kikérdezte, mint gondol, mégis ezen a környéken vetette meg a lábát, hogy azért akad itt cigány is. Hogy ebben az utcában vagy valamelyik szomszédosban, arra nem emlékezett, de ettől olyan rosszul érezte magát, még az kellene, hogy úgy járjon, mint Móni régi iskolatársa, aki ki sem merte dugni az orrát, amikor az anyjával ketten voltak otthon, és átugrott néhány indián összeszedni a száradni teregetett ruhát, majd jön az „ombucman”, mondta volna Móni, így, kicsit az anyját is gúnyolva ezzel, aki azt mondta, hoztam az ikreknek púzlét meg kroászánt is, Gergő meg azt a híres nyírségi polgármestert emlegette fel erre rendszerint, aki ponzorókat keresett a focisapatnak. A háznak, amit kinézett, láthatóan nem volt kertje. Igaz, nem is írtak semmit a hirdetésben, csak azt, hogy nagy, új, olcsó. Ennek megfelelt, most vakolhatták, de kertje szinte nem is maradt és a szomszédok sem látszottak túlzot-

tan bizalomgerjesztőnek, ami önmagában semmit nem jelentett, elsőre nem érdemes ítélni, ezt tudta, nemcsak a száználmas reklámokból, hanem a maguk életéből is, az alattuk lakó például úgy nézett ki, mint Marlon Brando dupla tokával és harminc év börtönnel terhelve, amúgy meg a legrendesebb ember volt, akit azon a környéken látott, csapat szerelt, ha arra volt igény, ha hó hullott fogta a seprűt, a lapátot, a kilincset ha kézben maradt, rögtön visszabűvészkedte, a fiát meg szalasztotta, ha arra kérte valaki a hetven év feletti lakók egyre népesebb táborából, nem tudna-e segíteni, ki sem bír kelni az ágyból, és elfogyott a kenyere. Mégsem állt meg itt sem, menni kellene, mondta, valahogy ez nem a mi napunk. Móni nem is szól, annyira fáj a feje.

Nem értem én ezt, mondta Gergő, ahogy kikanyarodott az útról, és intett a kisteherautónak, köszi, hogy kiengedtél, mert így csak fél kerékkal kellett vízbe hajtania, micsoda türelem kell ehhez a környékhez, biccentett akkor, aztán eszébe jutott mennyire másképpen indult ez a délután, teli voltak reményekkel, a vágyszinte szájuk szélén csorgott, most meg két csattogó száraz fogsor vicsorog a szélvédő mögött, ennyire száználmasak volnánk, kérdezte Mónit, hogy agyonveri a kedvüket ez a helyzet? Ha most nem jött össze, majd összejön legközelebb, remélte, nem fogja azt mondani, hogy mindig ez van, mindig csak abban bízunk, majd legközelebb, mert arra nehéz lenne mit felelni. El kellene menni pizzát falni, mondta, remélte annak nehezen tud ellenállni az asszony, ha pizza van, lehet sör is, az oldja a feszültséget, akkor talán kedve lesz majd hozzábújni, napját sem tudta már, mikor látta utoljára mosolyogni, jó volt, mintha ez a lakáskérdés agyonverte volna a kedvüket, tartósan hullámszórt a rossz hangulat a kapcsolatukban is, minden innen ered, az eredendő baj az, hogy nem rajtunk múlik, vont a következőt, de mondani annyit mondott végül, hogy a Honti utcára ma már nem akar menni, és azt már elhallgatta, hogy az a ház a gyerekkor dagályos éveiből már akkor is tégláig csupasz volt, már ha ez a ház az volna, gondolta. Nem lesz itt pizza, jutott eszébe, hiszen a gyerekeket nincs kire hagyni. Ettől elszomorodott, de aztán ránézett Mónira, álltak, éppen várták, hogy a lámpa zöldre változzon, legalább nekem nem fáj a fejem, biccentett, mintha filmezték volna.